

२०७२ पौष २ बिहीबार १७-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- सत्य बाबाद्वारा संगममा तिमीलाई सत्य वरदान मिल्छ । त्यसैले तिमीले कहिल्यै पनि
भुटो बोल्नु हुँदैन ।”

प्रश्न:- निर्विकारी बन्नको लागि तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ मेहनत अवश्य गर्नुपर्छ ?

उत्तर:- आत्म-अभिमानी बन्ने मेहनत अवश्य गर्नु छ । भृकुटीको बीचमा आत्मालाई नै देख्ने
अभ्यास गर । आत्मा भएर आत्मासँग कुरा गर, आत्मा भएर सुन । देहमा दृष्टि
नजाओस्- यो नै मुख्य मेहनत हो, यसै मेहनतमा विघ्न पर्छ । जति हुन सक्छ, यो
अभ्यास गर- म आत्मा हुँ, म आत्मा हुँ ।

गीत:- ओम् नमो शिवाए.....

ओम् शान्ति । प्यारा बच्चाहरूलाई बाबाले स्मृति दिलाउनु भएको छ- सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ ?
अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । हामीले बाबाबाट जे जति जानेका छौ, बाबाले जुन बाटो
देखाउनु भएको छ, त्यो दुनियाँमा कसैले जान्दैन । आफैं पूज्य, आफैं पुजारीको अर्थ पनि तिमीलाई
सम्झाउनु भएको छ । जो पूज्य विश्वको मालिक बन्छन्, उनै फेरि पुजारी बन्छन् । परमात्माको
लागि यस्तो भनिदैन । अब तिमीलाई स्मृतिमा आयो- यो त बिल्कुल सही कुरा हो । सृष्टिको आदि-
मध्य-अन्त्यको समाचार बाबाले नै सुनाउनुहुन्छ, अरू कसैलाई पनि ज्ञानको सागर भनिदैन । यो
महिमा श्रीकृष्णको होइन । कृष्ण नाम त शरीरको हो नि । उनी शरीरधारी हुन्, उनमा सारा ज्ञान
हुन सक्दैन । अहिले तिमीले जानेका छौ- उनको आत्माले ज्ञान लिइरहेको छ । यो अद्भुत कुरा
हो । बाबा सिवाय कसैले सम्झाउन सक्दैन । हुन त धेरै साधु-सन्तले भिन्न-भिन्न प्रकारको हठयोग
आदि सिकाइरहन्छन् । त्यो सबै हो भक्ति मार्ग । सत्ययुगमा तिमीले कसैलाई पनि पूजा गर्दैनौ । वहाँ
तिमी पुजारी बन्दैनौ । उनीहरूलाई भनिन्छ नै पूज्य देवी-देवता थिए, अहिले छैनन् । उनै पूज्य फेरि
अहिले पुजारी बनेका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यिनले पनि पूजा गर्थे नि । सारा दुनियाँ यस समय
पुजारी छन् । नयाँ दुनियाँमा एउटै पूज्य देवी-देवता धर्म रहन्छ । बच्चाहरूलाई स्मृतिमा आएको
छ- वास्तवमा ड्रामाको प्लान अनुसार यो बिल्कुल सही छ । गीता अध्याय वास्तवमा हुन्छ । केवल
गीतामा नाम बदलिदिएका छन्, जसलाई बुझाउनको लागि नै तिमी मेहनत गर्छौ । २५०० वर्षदेखि
गीता कृष्णको हो भनी मान्दै आएका छन् । अहिले एक जन्ममा बुझ्नु छ- गीता निराकार
भगवान्ले सुनाउनु भएको हो, यसमा समय त लाग्छ नि । भक्तिको बारेमा पनि सम्झाउनु भएको
छ, वृक्ष कति लम्बा-चौडा छ । तिमीले लेख्न सक्छौ- बाबाले हामीलाई राजयोग सिकाइरहनु
भएको छ । जुन बच्चाहरूलाई निश्चय हुन्छ, उनीहरूले निश्चयले बुझाउँछन् पनि । निश्चय छैन
भने स्वयं पनि अलमलिइ रहन्छन्- कसरी सम्झाउने, कुनै हंगामा त हुँदैन ? निडर त अहिले
भएका छैनौ नि । निडर तब हुन्छौ, जब पूरा देही-अभिमानी बन्छौ, डर त भक्ति मार्गमा हुन्छ ।
तिमी सबै हो महावीर । दुनियाँमा त कसैले जान्दैनन्- मायामाथि कसरी विजय प्राप्त गरिन्छ ?
तिमी बच्चाहरूलाई अब स्मृतिमा आएको छ । पहिले पनि बाबाले भन्नु भएको थियो- मनमनाभव ।
पतित-पावन बाबा नै आएर यो सम्झाउनुहुन्छ । गीतामा पनि शब्द त छ तर यसरी कसैले
बुझाउँदैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! देही-अभिमानी भव । गीतामा शब्द त छ नि,
आँटामा नून जस्तै । हरेक कुराको बाबाले निश्चय बसाउनुहुन्छ । निश्चयबुद्धि विजयन्ती ।

तिमीले अहिले बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा पनि अवश्य रहनु छ। सबैलाई यहाँ आएर बस्नु पर्ने आवश्यकता छैन। सेवा गर्नु छ, सेन्टरहरू खोल्नु छ। तिमी हौ मुक्ति सेना। ईश्वरीय मिशनका हौ। पहिले शूद्र, मायावी मिशनका थियौ, अहिले तिमी ईश्वरीय मिशनका बनेका छौ। तिम्रो महत्त्व धेरै छ। यी लक्ष्मी-नारायणको कति महिमा छ। जस्तो राजाहरू हुन्छन्, त्यस्तै राज्य गर्छन्। बाँकी यिनीहरूलाई भनिन्छ— सर्वगुण सम्पन्न, विश्वको मालिक किनकि त्यतिबेला अरू कुनै राज्य हुँदैन। अहिले बच्चाहरूले बुझिसकेका छन्— विश्वको मालिक कसरी बनिन्छ? अब हामी नै देवता बन्छौं यसैले उनीहरूलाई शिर कसरी झुकाउन सकिन्छ? तिमी ज्ञानी बन्यौ, जसलाई ज्ञान छैन उनीहरू शिर निहुराइरहन्छन्। तिमीले सबैको बारेमा अहिले जानिसकेका छौ। चित्र गलत कुनचाहिँ छन्, सही कुनचाहिँ छन्, त्यो पनि तिमीले बुझाउन सक्छौ। रावण राज्यको बारेमा पनि तिमीले बुझाउँछौ। यो रावण राज्य हो, यसलाई आगो लागिरहेको छ। भंभोरलाई आगो लाग्नु छ, भंभोर विश्वलाई भनिन्छ। शब्द जो गायन गरिन्छ, त्यसको बारेमा सम्झाइन्छ। भक्ति मार्गमा त अनेक चित्र बनाएका छन्। वास्तवमा मुख्य हो— शिवबाबाको पूजा, फेरि ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको। त्रिमूर्ति जुन बनाउँछन् त्यो सही छ। फेरि यो लक्ष्मी-नारायण। त्रिमूर्तिमा ब्रह्मा-सरस्वती पनि आउँछ। भक्ति मार्गमा कति चित्र बनाउँछन्। हनुमानको पनि पूजा गर्छन्। तिमी महावीर बनिरहेका छौ नि। मन्दिरमा पनि कसैलाई हात्तीमा सवारी, कसैलाई घोडामा सवारी देखाइएको छ। अब यस्तो सवारी कहाँ हो र। बाबा भन्नुहुन्छ— महारथी। महारथी मतलब हात्तीमा सवार। उनीहरूले फेरि हात्तीको सवारी बनाइ दिएका छन्। यो पनि सम्झाउनु भएको छ— कसरी हात्तीलाई गोहीले खान्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— जो महारथी छन्, कहिलेकाहीँ उनलाई पनि माया गोहीले आक्रमण गर्छ। तिमीलाई अहिले ज्ञानको समझ आएको छ। राम्रा-राम्रा महारथीहरूलाई पनि मायाले खाइदिन्छ। यो हो ज्ञानको कुरा, यसको वर्णन कसैले गर्न सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— निर्विकारी बन्नु छ, दैवी गुण धारण गर्नु छ। कल्प-कल्प बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो। यसमा छ मेहनत। यसमाथि तिमीले विजय पाउँछौ। प्रजापिताको बन्यौ यसैले भाइ-बहिनी भयौ। वास्तवमा मूल रूपमा तिमी हौ आत्माहरू। आत्माले आत्मासँग कुरा गर्छ। आत्माले नै यी कानद्वारा सुन्छ, यो याद राख्नुपर्छ। मैले आत्मालाई सुनाउँछु, देहलाई होइन। वास्तवमा हामी आत्माहरू भाइ-भाइ हौं फेरि आपसमा भाइ-बहिनी पनि हौं। सम्झाउने त भाइलाई हो। दृष्टि आत्मा तर्फ जानुपर्छ। मैले भाइलाई सुनाउँछु। भाइले सुन्छौ? हो, म आत्माले सुन्छु। बीकानेरमा एक बच्चा छ, जसले सदैव आत्मा-आत्मा भन्दै लेख्छ। म आत्माले यस शरीरद्वारा लेखिरहेको छु। म आत्माको यो विचार छ। मेरो आत्माले यो गर्छ। यो आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनतको कुरा हो नि। म आत्माले नमस्ते गर्छु। जस्तै बाबा भन्नुहुन्छ— रूहानी बच्चाहरू। भृकुटी तर्फ हेर्नुपर्छ। आत्माले नै सुन्छ, आत्मालाई मैले सुनाउँछु। तिम्रो नजर आत्मामा जानुपर्छ। आत्मा भृकुटीको बीचमा छ। शरीरमा नजर जानाले विघ्न आउँछन्। आत्मासँग कुरा गर्नु छ। आत्मालाई नै हेर्नु छ। देह-अभिमानलाई छोड। आत्माले जान्दछ— बाबा पनि यहाँ भृकुटीको बीचमा बस्नु भएको छ। उहाँलाई हामी नमस्ते गर्छौं। हामी आत्मा हौं, आत्माले नै सुन्छ। बुद्धिमा यो ज्ञान छ। यो ज्ञान पहिले थिएन। यो देह मिलेको छ, पार्ट खेलनको लागि। यसैले देहको नाम राखिन्छ। यस समय तिमी देही-अभिमानि बनेर फर्केर जानु छ। यो नाम राखिएको हो, पार्ट

२०७२ पौष २ बिहीबार १७-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन खेलको लागि । नाम बिना त कारोबार चलन सक्दैन । वहाँ पनि कारोबार त चल्छ नि । तर तिमी सतोप्रधान बन्छौ, यसैले वहाँ कुनै विकर्म बन्दैन । यस्तो काम नै तिमी गर्दैनौ जसबाट विकर्म बनोस् । मायाको राज्य नै हुँदैन । अब बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी आत्माहरू फर्केर जानु छ । यो त पुरानो शरीर हो, फेरि जानेछौ सत्ययुग-त्रेतामा । वहाँ ज्ञानको आवश्यकता नै हुँदैन । यहाँ तिमीलाई ज्ञान किन दिइन्छ ? किनकि दुर्गति भएका छौ । कर्म त वहाँ पनि गर्नुपर्छ तर त्यो अकर्म हुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— हातले काम गर्दै.... आत्माले याद बाबालाई गर्छ । सत्ययुगमा तिमी पावन हुन्छौ यसैले सारा कारोबार पावन हुन्छ । तमोप्रधान रावण राज्यमा तिम्रो कारोबार खोटो हुन्छ, त्यसैले मनुष्य तीर्थ यात्रा आदिमा जान्छन् । सत्ययुगमा कसैले पाप गर्दैनन् जसकारण तीर्थ आदिमा जान परोस् । वहाँ तिमीले जति पनि काम गर्छौ, त्यो सत्य नै गर्छौ । सत्यको वरदान मिलेको हुन्छ । विकारको कुरा नै हुँदैन । कारोबारमा पनि भुटो बोल्ने आवश्यकता रहँदैन । यहाँ त लोभ हुनाले मनुष्य चोरी, ठगी गर्छन् । वहाँ यो कुरा हुँदैन । ड्रामा अनुसार तिमी यस्तो फूल बन्छौ । त्यो हो नै निर्विकारी दुनियाँ, यो हो विकारी दुनियाँ । सारा खेल बुद्धिमा छ । यस समय नै पवित्र बन्नको लागि मेहनत गर्नुपर्छ । योगबलद्वारा तिमी विश्वको मालिक बन्छौ । योगबल हो मुख्य । बाबा भन्नुहुन्छ— भक्ति मार्गको यज्ञ तप आदिबाट कसैले पनि मलाई प्राप्त गर्दैनन् । सतो-रजो-तमोमा जानु नै छ । ज्ञान बडो सहज र रमणिक छ, मेहनत पनि छ । यस योगको नै महिमा छ, जसबाट तिमी सतोप्रधान बन्नु छ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउने बाटो बाबाले नै बताउनु हुन्छ । अरू कसैले यो ज्ञान दिन सक्दैन । कोही चन्द्रमासम्म जान्छन्, कोही पानी हुँदै जान्छन् । तर त्यो कुनै राजयोग होइन । नरबाट नारायण त बन्न सक्दैनन् । यहाँ तिमीले बुझेका छौ— हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थियौं, फेरि अब बनिरहेका छौं । स्मृति आएको छ । बाबाले कल्प पहिले पनि यो सम्झाउनु भएको थियो । बाबा भन्नुहुन्छ— निश्चयबुद्धि विजयन्ती । निश्चय छैन भने ऊ सुन्न पनि आउँदैन । निश्चय बुद्धिबाट फेरि संशयबुद्धि पनि बन्छन् । धेरै राम्रा-राम्रा महारथीहरू पनि संशयमा आउँछन् । मायाको थोरै तुफान आउँदा पनि देह-अभिमान आउँछ ।

यहाँ बापदादा दुवै कम्बाइन्ड हुनुहुन्छ नि । शिव बाबाले ज्ञान दिनुहुन्छ फेरि जानुहुन्छ वा के हुन्छ ? कसैले भन्न सक्छौ ? बाबासँग सोधौं— हजुर सदैव हुनुहुन्छ या जानुहुन्छ ? बाबासँग त यो सोध्न सकिँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई बाटो बताउँछु, पतितबाट पावन हुने । आउने-जाने, मलाई त धेरै काम गर्नुपर्छ । बच्चाहरूको पासमा पनि जान्छु, उनीहरूद्वारा कार्य गराउँछु । यसमा संशयको कुनै कुरा ल्याउनु हुँदैन । आफ्नो काम हो— बाबालाई याद गर्नु । संशयमा आउनाले गिर्छन् । मायाले थप्पड जोडले मारिदिन्छ । बाबाले भन्नु भएको छ— धेरै जन्मको अन्त्यको पनि अन्त्यमा म यिनमा आउँछु । बच्चाहरूलाई निश्चय छ— वास्तवमा बाबाले नै हामीलाई यो ज्ञान दिइरहनु भएको छ, अरू कसैले दिन सक्दैन । यो निश्चय भएर पनि कति गिर्छन्, यो बाबा जान्नुहुन्छ । तिमी पावन बन्नु छ भने बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर, अरू कुनै कुरामा नपर । तिमीले यस्तो कुरा गर्छौ भने बुझिन्छ— पक्का निश्चय छैन । पहिले एउटा कुरा सम्झ जसबाट तिम्रो पाप नाश हुन्छन्, बाँकी फाल्नु कुरा गर्ने आवश्यकता छैन । बाबाको यादद्वारा विकर्म विनाश हुन्छ फेरि अरू कुरामा किन आउँछौ ! हेर, कोही प्रश्न-उत्तरमा अलमलिन्छन् भने उसलाई भन— तपाईं यी कुरालाई छोडेर एक बाबाको यादमा रहने पुरुषार्थ गर्नुहोस् । संशय आयो भने पढाइ नै छोडिदिन्छन्

२०७२ पौष २ बिहीबार १७-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन फेरि कल्याण नै हुँदैन । नाडी हेरेर सम्झाउनु छ । संशयमा छ भने एक प्वाइन्टमा रोकिदिनु छ । धेरै युक्तिले सम्झाउनुपर्छ । बच्चाहरूलाई पहिले यो निश्चय हुनुपर्छ— बाबा आउनु भएको छ, हामीलाई पावन बनाइरहनु भएको छ । यो त खुशी रहन्छ । पढ्दैनौ भने फेल हुन्छौ, फेरि उनलाई खुशी पनि कसरी हुन सक्छ ? विद्यालयमा पढाइ त एकै हुन्छ । फेरि कोही पढेर लाखौंको कमाई गर्छन्, कोही ५-१० रूपयाँ कमाउँछन् । तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य हो नै नरबाट नारायण बन्ने । राजाई स्थापना हुन्छ । तिम्री मनुष्यबाट देवता बन्छौ । देवताहरूको त विशाल राजधानी हुन्छ । वहाँ उच्च पद पाउनु, त्यो फेरि पढाइ र चाल-चलनमा आधारित छ । तिम्रो चलन बडो राम्रो हुनुपर्छ । बाबाले आफ्नो लागि पनि भन्छन्— अहिले कर्मातीत अवस्था बनेको छैन । म पनि सम्पूर्ण बन्नु छ, अहिले बनेको छैन । ज्ञान त बडो सहज छ । बाबालाई याद गर्न पनि सहज छ, तर गर्छन् भने मात्र । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:

- १) कुनै पनि कुरामा संशय बुद्धि बनेर पढाइ छोड्नु हुँदैन । पहिला त पावन बन्नको लागि एक बाबालाई याद गर्नु छ, अरू कुरामा जानु छैन ।
- २) शरीरमा नजर जानाले विघ्न आउँछ, त्यसैले भृकुटीमा हेर्नु छ । आत्मा सम्भरेर, आत्मसँग कुरा गर्नु छ । आत्म-अभिमानी बन्नु छ । निडर बनेर सेवा गर्नु छ ।

वरदान:— पुरुषार्थ र सेवामा विधिपूर्वक वृद्धिलाई प्राप्त गर्ने तीव्र पुरुषार्थी भव

ब्राह्मण अर्थात् विधिपूर्वक जीवन । कुनै पनि कार्य सफल तब हुन्छ, जब विधिपूर्वक गरिन्छ । यदि कुनै पनि कुरामा स्वयंको पुरुषार्थ या सेवामा वृद्धि हुँदैन भने अवश्य कुनै विधिको कमी छ । त्यसैले चेक गर— अमृतबेलादेखि रातीसम्म मनसा-वाचा-कर्मणा र सम्पर्क विधिपूर्वक रह्यो अर्थात् वृद्धि भयो ? यदि छैन भने कारणलाई सोचेर निवारण गर अनि निराश हुँदैनौ । यदि विधिपूर्वक जीवन छ भने वृद्धि अवश्य हुन्छ अनि तीव्र पुरुषार्थी बन्छौ ।

स्लोगन:— स्वच्छता र सत्यतामा सम्पन्न बन्नु नै सच्चा पवित्रता हो ।